

Annabelle Agnelliová sa pokúša nezosypať na parkovisku pred rýchlym občerstvením U Dicka. Po tom, čo sa stalo, je úplne hotová. Zaseknutá. A hneď nato – len si to predstavte – Annabellino zničené vnútro sa naraz dvihne rýchlosťou blesku. Stíska biele vrecko s tým nešťastným oranžovým nápisom *U Dicka*. Burger je ešte teplý. V druhej ruke má kolu, a keď sa snaží odohnať zlé spomienky z nedávnej minulosti, nápoj špliecha ako rozbúrené more. Hranolky sa vo vrecku rozsypú a hrkajú tam ako v rumbaguli.

Isteže už počula to príslovie – *Cesta dlhá tisíc míľ sa začína jedi-
ným krokom*. Tréner Kwan má v kancelárii jeden plagát. Je na ňom
ženská silueta pri západe slnka, dievča beží hore strmým horským
chodníkom, zmráka sa a spomedzi oblakov vykúkajú žiarivé lúče
a vznešené fialové hory. Nie je tam žiadna panika ani popadané
vreckovky, ani vejúce vlasy. Ten plagát nevyzerá *takto*.

Kam ide? Netuší.

Prečo tam ide? Nuž, občas to príde len tak. Niekedy, keď ste
už úplne roztriešteni, lebo sa vám stala tá najhoršia možná vec,
zrazu vám niečo napadne. Je to jednoduché; ste zlomení a cítite sa

vinní a máte strach. A práve vtedy to príde. Akoby tá myšlienka celý čas čakala niekde nablízku na správny moment.

Takže teraz sa už Annabelle Agnelliová za každú cenu nesnaží nezosypať na parkovisku pred reštauráciou U Dicka. Už to nerieši. Absolútne to nerieši. Nechala auto tak a teraz beží po chodníku, rýchlo, v dobrom tempe. Tréner Kwan by bol hrdý. Potí sa a v myslí jej to vrie a trochu to k nej nesedí, k čistej jednotkárke. Je dobrým a milým človekom, ktorý o veci dbá, ale je s tým aj plno práce, príliš veľa práce, toľko práce, že to prestala zvládať.

Horší sa to. Samozrejme, stáva sa to často: veci sa neustále zhoršujú. Silou gravitácie sa po špirále valia smerom dolu. Beží, už ani nevie ako dlho, a začína sa stmievať. Tma je metafora, ale je to aj pravda. Prichádza noc. Oblohu pretnú veľké mraky, hrozí, že bude pršať. Toľko sa toho rúti dolu – noc, dážď, posledné zvyšky síl, ktoré držia Annabelle Agnelliovú pohromade.

Už je v polovici Broadway, rušnej seattlvskej triedy. Potom zabočí na Cherry, a kým jej to dôjde, je na ceste, ktorá vedie okolo Washingtonovho jazera. Je marec, čo znamená, že slnko zapadá okolo piatej, pol šiestej. Ona však nemá ani poňatia, koľko je hodín. Ľudia venčia psy, plecía pri ušiach, kapucne na hlavách. Ťahajú a súria veľké psy aj malé psy – niet času, pridlhé oňuchávanie je pri takejto čiernej oblohe luxus. Je tam cyklista alebo možno dvaja, zrejme dvadsiati, ktorí sa ženú po práci domov, ich kolesá presviestia popri nej. Na plecích majú ruksaky. Ich obtiahnuté lesklé kraťasy sa mihnú popri nej a za nimi sa tiahne meteorická žltá svetelná šmuha. Rozsvietia sa pouličné lampy.

Beží ďalej. Začína kropiť, nič vážne. Vrecko s burgerom je preč (dúfa, že je v koši, hoci si tým nie je celkom istá), ale Annabelle

stále drží kolu a do boku jej udiera peňaženka. U Dicka sa zastavila po stretnutí so Zachom Ohom a Olíviou, preto má na sebe džínsy a sveter a je jej príšerne horúco. Bunda ostala v aute. Jej bežecké oblečenie a topánky sú doma. Na ničom z toho nezáleží.

Teraz už prešla Laschi a neskôr Sewardský park, a je to tam trochu strašidelné, jazero má tmavomodrú farbu a stromy jej nad hlavou mávajú konármi. Toto by chcela predbehnúť: strach. Nie však len strach zo Sewardského parku a strach z toho, čo sa práve stalo pred Dickom, ale všetok strach, všetku bezmocnosť, všetky chvíle, keď cítite, že váš osud je v cudzích rukách.

Vážne by o takomto čase nemala bežať touto štvrtou. Ľuďom sa tu zvykne niečo stať. Ublížia im. Okradnú ich. Zabijú. Cíti zvláštnu nebojácnosť. No a čo. *Podťe si po mňa*, napadne jej. *Myslite si, že mi na tom záleží?*

Potom si pomyslí: *Mohla by som ísť ďalej a ďalej.*

Takto vznikajú veľké myšlienky – stačí záblesk v mozgu, keď to iskrí vo všetkých jeho okruhoch. Aby ste videli tie najmenšie bunky, z ktorých vychádzajú otázky *kde a prečo* a ešte aj *neviem*, potrebovali by ste mikroskop.

Veľké myšlienky môžu viesť k veľkým veciam. Veľké myšlienky môžu viesť ku katastrofe. Bunky sa začínajú deliť.

Vo vrecku jej zvoní mobil. Už hodiny mešká, mala byť doma. Ľudia sa boja. Chce tú myšlienku odohnať, ale potom sa v jej rozpálených nohách a ubolených palcoch ozve vina z prílišnej zodpovednosti. Je to veľká časť Annabelle Agnelliovej – ťaží ju, čo komu dlží. Práve tak sa spúšťa a roztáča stroj úzkosti v jej vnútri.

Konečne sa zastaví. Lapá po dychu. Naľavo má park. V Seattli žije od narodenia, ale tu ešte nebola. Na tabuli sa píše: PAMÄT-

NÝ PLÁŽOVÝ PARK GENA COULONA. MESTO RENTON. Vysrka kolu, rozpučí pohár. Je to super, môcť niečo takto rozdrviť. Kráča do kruhu, kým sa jej dych dostatočne neupokojí, pretože dobre vie, čo by sa v opačnom prípade stalo s jej svalmi. V hrudi ju páli.

Pomôž mi, Kat, napadne Annabelle. Čo mám spraviť?

Chod' ďalej, odpovie Kat.

Vidíte? Kat je jej najlepšia kamoška, preto tomu rozumie. Kat pozná Annabelle lepšie než hocikto iný, teda, možno okrem kohosi, kto práve teraz prichádza o rozum. Niekoho, kto volá a volá. Annabelle zdvihne vyzváňajúci mobil.

„Som v pohode, mami,“ povie.

„Och, bože, Annabelle. Ježiši, kde v pekle si?“

Áno – do jednej osem slovnej vety dokáže napchať *boha*, *Ježiša* aj *peklo*, ale taká je Gina Agnelliová. Byť katolíčkou pre ňu nie je len o náboženstve – je v tom aj poverčivosť a ochrana a tradícia. Málokedy chodí na omše, ale nad kuchynskými dverami jej po vinne visí krucifix, v zásuvke má ruženec a necháva si tiež parte po zosnulých príbuzných, pevne zviazané gumičkou. Pre Annabelle je takmer nemožné pochopiť, že ešte existujú ľudia, ktorí sú katolíci. Katolícka cirkev je tu však už trilión rokov a ďalších trilión tu ešte ostane, napriek kvičím hlasom z novín, ktoré vyvolávajú, že zanikne; je to niečo ako Horalky.

Ako by Annabelle mohla ešte v čosi veriť? Bolo by pekné mať vieru, ale zrejme ju nadobro stratila.

„Som v parku Gena Coulona. V Rentone.“

„Čo? Prečo? S kým si? Pila si?“ Ha. Kiež by. „Nie, nepila som! Dobešla som sem.“

„*Dobehla?* Čo tým myslíš, že si tam dobehla? Kde je auto? Kriste na nebi, vieš, ako som sa bála? Myslela som, že *umriem*.“

Bála sa! Annabellina mama sa stále bojí! Bála sa aj minulý rok, bála sa aj vtedy, keď nebol žiadny dôvod. Strach je len ďalší zo spôsobov, ktorými sa Gina snaží udržať ostatných v bezpečí. Strach je iná verzia modlitby. Keď sa vaša mama bojí, deje sa toto: potajomky sa začnete báť aj vy. Kdesi vzadu sa začne ozývať úzkosť ako otrasná hudba v potravinách. Chodíte hore-dolu a počítate predmety a v noci sa budíte a srdce vám bije ako o život. Predstierate, že ste odvážni, a robíte veci, ktoré dokazujú, že nie ste taký bojko ako ona. Neustály strach (kde ste, kto sú niektorí vaši priatelia, strach z hocičoho, hocikde, ale vždy strach zo zlých vecí) sa vám usadí v hlave: *Nie si v pohode. Svet je plný nástrah a zrady. Nemáš šancu.*

Pozrite sa však, čo všetko dobré ten strach priniesol.

Ako sa môžete cítiť bezpečne? Je to komplikovaná otázka. Čo aj sedí, pretože Annabelle je komplikovaná. Pod všetkým tým milým a pekným je skryté jej zúfalstvo a hlboký smútok.

„Som v poriadku, mami.“

Samozrejme, že nie je. Rozhodne nie je v poriadku.

„Malcolm sa snažil ti pípnuť, nech už to znamená čokoľvek! A takmer som volala dedovi, aby ťa išiel hľadať, taká som bola vytočená. Annabelle, nemôžeš len tak zmiznúť na celé hodiny.“

Malcolm: Annabellin mladší brat. Technologický génius, trinásťročný MacGyver. Múdry, otravný, kamoš. Ed Agnelli: dedo. Prezývka: *Capitano*. Bývalý majiteľ a šéf baliarne mrazených rýb, odišiel do dôchodku a stal sa sólo veliteľom vlastnej lode – karavanu, na ktorom jazdí po krajine. Momentálne – ich sused od

vedľa. Pridajte ešte psa Bitu: plemeno neznáme. Malý, hnedý a béžový. Superrýchly zlodej bielizne. Tiež Carl Walter: mamin občasný frajer, oblastný manažér v telekomunikáciách. Fanúšik Rabid Seahawks. Stále si myslí, že presladené sendviče a džúsy v škatuli sú vhodná výživová voľba. Nakoniec: Anthony. Annabellin a Malcolmov otec. Bývalý vysokoškolský atlét a rodič, ktorý ušiel a teraz je z neho Otec Anthony, kňaz u svätej Terezy neďaleko Bostonu. Tiež známy ako: Ten Hajzel Otec Anthony, ako ho volá Gina, odkedy pred šiestimi rokmi vyhlásil, že *má dosť* a odišiel, Annabelle – tá mu úplne prestala volať.

Tu to máte: *La famiglia*. Rodina.

„Annabelle? Annabelle! Si tam?“

„Som tu.“

„Prečo si tak ticho? Znervózňuješ ma.“

Och, mamy vás vedia doviest do šialenstva, ale mamy vás poznajú.

Teraz alebo nikdy.

„Nevrátim sa domov.“

„Čo tým myslíš, že sa nevrátiš domov? Samozrejme, že sa vrátiš domov. V ruke mám kľúče od auta. Malcolm!“ zvriskne. „Pohľadaj park Gena Colona na GPS-ke!“

„Nie Colona. Coulona. *Cu*.“ Dvíha sa vlna hystérie. Takmer sa zasmieje. *Cu* je skratka pre *culo*, v talianskom slangu to znamená *riť*. „Nemusíte nikam chodiť. Mám v peňaženke svojich narodeninových stodvadsať dolárov. Neďaleko som videla hotel. Je celkom obstojný.“

„Keď sa nestratím, budeme tam o pol hodiny.“

„Nevrátim sa domov. Myslím to vážne.“

„Annabelle. Už aj s tým prestaň. Aj ja to myslím vážne. A budem na tom trvať! Čo ti spravil Zach Oh? Niečo sa určite stalo.“ Gina vysloví Zachovo meno naozaj rýchlo. *Zakoh*. Znie to ako eshop pre ľudí, ktorí prišli o rozum.

„U Zacha sa nič nestalo.“

„Má to niečo s tou Dračou pevnosťou?“

„Mami, nie...“

Ako to vysvetliť? Dokonca i seba?

Prehráva si tú scénu: odchádza od Zacha. Cíti sa dobre. Lahko, omnoho ľahšie než predošlé mesiace. Dokonca sa *zabavili*. Cestou domov si v diaľke všimne snehové končiare Kaskádových vrchov. Je to také krásne, až ju zaplaví vďačnosť za tento zázrak prírody. Jej iPod hrá starú pieseň, ktorú šlohla mame – britská alternatíva z čias ramenných vypchávk a veľkých účesov, ide z nej dobrá energia. *Som nažive! Nažive!*

Pri tých slovách sa strhne, ale ignoruje to. Hore nad hlavou vidí pomaly sa otáčajúci nápis U Dicka. Cez vetračku sa k nej dostane úžasná vôňa grilovaných burgerov. Zrazu je strašne hladná. Ten hlad je taký živý. Je to dobrý pocit.

Objedná si, potom posunie peniaze cez okienko, ktoré pripomína priehradku v banke. Zatlačí do škatule so slamkami, jedna slamka sa vyhupne von, vezme si zopár vreckoviek. Zoberie si jedlo a nápoj. A potom sa otočí.

V rade za ňou sú dvaja mladíci. Ten vo vojenskej bunde je opitý. Visí zakvačený do svojho kamoša. „Hej, kráska,“ zabrble k Annabelle. „Hej, poď sem.“

Vykročí smerom k nej. Natiahne sa za jej rukou. Cez rukáv cíti jeho prsty.

„Chad, no tak, človeče,“ povie ten druhý.

„Je to kráska. Chcem takú krásku.“

„Chad, prestaň.“

Annabelle si vyslobodí ruku. Pokúša sa pohnúť, ale nedokáže to. Pocit, že je *nažive*, sa vytratí. Stojí tam s vreckom, paralyzovaná a malá. Kamoš ťahá opitého Chada do iného radu.

„Už som si myslel, že bude treba zakročiť,“ ozve sa muž za nimi. Je tenký ako rezanec, oblečený vo vlnenom kabáte so šálom. Má vľúdny pohľad. Annabelle ho chce pobožkať. Úprimne, chcela by viac než iba bozk. Nezáleží jej na tom, či zbiera bongá alebo trávi čas hraním na gitare v matkinej pivnici. Nezáleží jej na ničom okrem ponuky bezpečia.

To všetko – ruka, rameno, zraniteľnosť, nutkanie pobožkať záchrancu – sa rúti ako lavína. Všetko to nesprávne duní a padá a hrozí, že ju pochová zaživa. Annabelle chce byť silná a chce stáť na vlastných nohách, ale netuší, ako na to. Nechce si predstavovať, že ju môže zachrániť nejaký chlapík, pretože vie, že je to lož. Nechce sa takto báť alebo tým byť znova paralyzovaná. Chce sa povzniesť, chce vypnúť hruď ako gorila proti komukoľvek, kto ju zastrašuje. Chce byť tou ženou, ktorá vraví *Mňa nikdy žiadny muž a So mnou sa nebude žiadny chlap zahrávať*, tou, ktorá vie žartovať o sile svojej vagíny a o odsekávaní penisov násilníkov. Drzé reči. Pevné, veľkohubé reči typu *odjeb sa, skade si prišiel*.

Chcela by dokonca len *veriť*, že by to dokázala, ale nedá sa. Nejde len o to, čo sa stalo pred deviatimi mesiacmi. Ide tu o viac. O realitu, ktorú slová nedokážu poprieť. Meria stošesťdesiat centimetrov. Váži päťdesiat kíl. Je mladá žena. Dejiny – jej vlastné

aj tie svetové, pred mnohými a mnohými rokmi a rovnako tak včera – vypovedali pravdu o krehkosti jej pohlavia. Pre ňu ako ženu sú jej bezpečnosť, pohoda a svetlo, ktoré dáva svetlu, stále prehliadané a rozdupávané. To je celkom jasné.

Je aj krásna, čo znamená, že si to ľudia všimnú ako prvé, a niekedy je to to jediné, čo vidia. A to je výhoda aj nevýhoda zároveň, ale zvyčajne, alebo aspoň doteraz, to bola najmä nevýhoda. A hoci na ňu nikto ani len nesiahol (toto nie je ten typ príbehu) – po minulom roku už rozumie niečomu, čomu rozumieť nechcela. Rozumie, že keď sa niečo prevalí, v nadnesenom význame alebo akokoľvek inak, musí sa spoľahnúť, že ľudia naoko budú dobrí a urobia správnu vec. A ako už vie – ako to už veľmi, veľmi dobre vie – je desivé, keď sa máte spoľahnúť práve na to.

Väčšinu času je to v pohode, ale keď ide o iných, je to tenký ľad. Najtenší.

Keď sa ruka toho muža dotkne jej ramena, pocíti blízkosť hrozby a uvedomí si, že ak sa muž rozhodne jej ublížiť, nemá kam ísť a nemôže nič spraviť, skutočne nie. Neprebije ho. Má len svoj hlas, a dokonca aj ten sa zdá byť nápomocný asi ako volanie do hurikánu.

Znova je na tom mieste, na tom hroznom mieste, a príjemný deň je fuč a šťastná hudba je fuč a hlad je fuč a ostáva iba nutnosť vyhrabať sa z lavíny a *ujst'*. A presne takto sa naraz objaví tu, v parku Gena Coulona v Rentone. Myslel má rozbúrenú a nohy dupali a dupali po chodníku a teraz stojí na parkovisku a pokúša sa povedať mame, ako sa náhle rozhodla.

„Annabelle!“ Gina už takmer kričí. „Nebud' ticho! Povedz mi, čo sa deje.“

„Nevrátim sa domov. Budem bežať a neprestanem s tým. Pobežím až do Washingtonu.“ Samozrejme, je to šialené a nemožné a vopred stratené, hoci je bežkyňou na dlhé trate a na kľučke dverí jej visia dve medaily z maratónu. Je to hlúpe a dramatické a naivné. Tiež – idealistické. Samozrejme, nemá žiadnu prípravu. Nemá plán. Žiadny tím. Nijaký tréning. Zlyhá, zlyhá, zlyhá. Ale teraz cíti len to, že to veľmi potrebuje. Nesmierne to potrebuje.

Áno, ona je tá Annabelle Agnelliová.

„Máš posttraumatickú stresovú poruchu, Annabelle,“ povie jej mama. „Spomeň si, čo povedala doktorka Mannová. Je to prílišné podráždenie, nezodpovednosť. Mala si flashbacky? Viem, že dobre nespávaš. Hovor so mnou. Nikto nespraví čosi také len tak. Ľudia, ktorí... oni plánujú, Annabelle. Celé mesiace. Je v tom... čo ja viem?! Kopa vecí! Nikto nevyrazí len tak. Prestaň sa správať ako šialená.“

Prestať sa správať ako šialená?

Nuž, na to je príliš, príliš neskoro.